

Thor Kristian (44) hadde en dramatisk oppvekst: – Jeg tror vi alle bærer på noe i ryggsekken vår, som vi må være bevisst på

Thor Kristian Ringsbu (44) fra Mesnali er daglig leder på en leirskole. Han kjenner seg mest igjen i de urolige elevene, for i barndommen var han en skikkelig ramp. – Jeg håper jeg kan bruke mine erfaringer i møte med andre, sier han.

Ingunn Aagedal Schinstad - 09.05.21 09:44

(GD): En horde med ungdomsskoleelever presser seg inn hoveddøra på Det norske misjonsselskaps leirsted i Mesnali i Ringsaker kommune. I løpet av året skal alle niendeklassinger i Lillehammer innom på et fire dagers opphold med overnatting. De er der alle slag av 14-15-åringer. Den stille og beskjedne. Den lyttende og pliktoppfyllende. Den litt støyete urokråka.

Daglig leder på campen, Thor Kristian Ringsbu (44), identifiserer seg mest med rabagastene. Han var kjent som en skikkelig ramp gjennom store deler av oppveksten. En gang hengte han en lærer opp på en knagg i skolegangen. Han har skulket timer og sloss så blodet sprutet. Som første misjonærbarn ble han utvist fra en kristen videregående skole.

Han skulle bli voksen og gå ned

for telling før han forsto hvor all uroen kom fra.

– Jeg tror ikke min historie er unik. Jeg tror vi alle bærer på noe i ryggsekken vår som vi må være bevisst på. Jeg håper jeg kan bruke mine erfaringer i møte med andre, sier han.

ALLTID UNDERVEIS: – Jeg har brukt mye tid på å lete etter min egen identitet, sier Thor Kristian Ringsbu. Foto: Ingunn Aagedal Schinstad

Livshistorien er som en roman. De biologiske foreldrene ga sønnen fra seg etter fødselen. De første 14 månedene bodde babyen på sykehus og barnehjem. Et barnløst misjonærpar adopterte den lille gutten, og familien flyttet til Madagaskar i Afrika.

Ringsbu beskriver oppveksten som et lykkelig, eksotisk eventyr. Fargene, luktene og stemningen har preget ham for livet. Snart snakket han barneversjonen av det lokale språket, gassisk. Lekekameratenes hudfarge var i all hovedsak i sjatteringer av brunt.

– De så nok på meg som hvit, men jeg så ikke den forskjellen. Folk skreik «Vazha», fremmed, etter oss, men vi flira bare. Selv i dag føler jeg meg som en svart afrikaner på innsiden, selv om jeg har hvit hud, forteller han.

GLADE DAGER: Thor Kristian Ringsbu sammen med Lilliann, en av vennene hans på Madagaskar. Foto: Privat

Familien flyttet fram og tilbake mellom Madagaskar og forskjellige steder i Norge. Han kjente for første gang på utenforskap.

– Jeg var opptatt av krokodiller og apekatter og hadde ikke peiling på ski og hva som gikk på TV. Identiteten min var i Afrika, og jeg savnet tryggheten på Madagaskar.

– Litt som karakteren Ola Halvorsen i TV-serien «Førstegangstjenesten»?

Ringsbu smiler av humoren, men han ler ikke.

– Jeg tror ikke jeg vil dra den sammenligningen, for den karakteren er mer knyttet opp mot det stempelet vi setter på andre. Min følelse er heller at vi har et fellesskap uavhengig av hudfarge og kultur.

Som åtteåring fikk han vite at han var adoptert. I begynnelsen var det en spennende opplysning, men etter hvert begynte han å gruble. Fikk kallenavnet «Addoppen». Også hjemme kjente han seg utenfor, og tenkte sitt når noen påpekte likheten mellom ham selv og adoptivfaren. Morsdager, farsdager og bursdager ble vanskelige. Det vanligvis så godmodige

enebarnet utviklet seg til en umulius.

– Foreldrene mine var fortvila. De hadde ikke fått informasjon om hvilke utfordringer adoptivbarn kan slite med, sier Ringsbu.

Rampeguttperioden falt sammen med oppmuntrende forskning på barn med ADHD.

Symptomene til det utagerende barnet kunne dempes hvis det fulgte et strengt kostregime. Foreldrene håpet det skulle bli løsningen for den uregjerlige sønnen.

– Det var masse mat jeg ikke kunne spise. Gluten-, melke- og soyaprodukter. Da vi skulle på leirskole i sjetteklasse, fikk vi beskjed om at jeg ikke kunne være med fordi matregimet var så strengt. De som drev leirskolen, mente de ikke kunne legge til rette for det, sier Ringsbu.

Han legger inn en pris snus. Tar en slurk av kaffekoppen. Sender en tanke til alle barna i Norge som også i dag, i beste mening, blir satt på diverse dietter i håp

om at ungen skal bli en bedre versjon av seg selv, på ulike måter.

– I mitt tilfelle ble maten brukt som en kur for å regulere følelsene mine, i stedet for å ta uroen som et symptom på at jeg hadde følelsesmessige utfordringer, sier han.

Som mange adoptivbarn kjente Ringsbu på ensomhet og følelsen av avvising i menneskelige relasjoner. Han avviste selv andre som ønsket kontakt. Byllen av oppsamlet fortvilelse este ut og sprakk da han kom i 30-årene. Ringsbu var gift tobarnsfar med travel jobb og en haug med verv. Han suste inn i en lang sykemeldingsperiode. Medisinske undersøkelser viste at han ikke feilte noe som kunne kureres med kostplan.

Hvem var han da, den hvite, bråkete afrikaneren som etter 20 år på spesialkost ikke trengte å ta hensyn til hva han spiste lenger? En familiefar som manglet følelse av tilhørighet. Som hadde stappet timeplanen full av men-

TROENDE: –Selv om troen vakler av og til, har jeg opplevd så mye at jeg tror at det finnes noe som er større enn oss selv. Bare tenk på den dragningen jeg og foreldrene mine har hatt mot Mesnali og Ringsaker. Vi ante ikke at min biologiske slekt var herfra, sier han.

Foto: Ingunn Aagedal Schinstad

EKSOTISK: – Oppveksten på Madagaskar var fantastisk, sier Thor Kristian Ringsbu.

Foto: Privat

ingsfulle aktiviteter, men mest av alt kjente på meningsløshet.

Ringsbu blir stille en stund. Så forteller han om et kurs på Institutt for sjelesorg ved Modum bad, for barn som var oppvokst i utlandet. Kurset skulle bli livsendrende. Der lærte han om tilknytningsteoriene til den amerikanske barnepsykiateren John Bowlby.

– Det ble starten på en lang reise. Underveis har jeg sikkert lest 30.000 sider med selvhjelpsbøker for å få en større forståelse av problemene jeg slet med. Da skjønnte jeg at den puslespillbrikken jeg manglet for å få et komplett bilde av livet mitt, ikke hadde med oppveksten å gjøre, men med adopsjonen.

Tiden var kommet for å søke etter den biologiske familien. Den viste seg å bo bare få mil unna Mesnali. Møtet ga noen svar, men ingen følelse av å høre til noe sted. Den eksistensielle

angsten ble overveldende.

– Jeg følte fysisk at jeg ble kvalt innvendig. Det reiv i magen og jeg klarte ikke å tenke klart. To ganger fikk jeg tilbud fra Nav om ordningen «Raskere tilbake». Det burde heller vært tilbud om å komme seinere tilbake.

Han understreker at den sakte veien tilbake til seg selv, har han stått for selv, under veiledning av psykolog gjennom årelang behandling.

– Det kostet cirka tusen kroner gangen, men det var det verdt. I terapirommet ble jeg tatt tilbake til barnehjemmet. Der møtte jeg det lille barnet som var full av utrygghet, som ikke ville bli holdt, men som syns det var greit å få lagt et teppe over seg.

Det regner utenfor. Elevene på leirskolen er likevel i full gang med aktiviteter. Det er Lillehammer kommune som betaler oppholdet. Alle skal med. Skolesjef

Trond Johnsen opplyser at opplegget er helt fritt for religiøst innhold. På timeplanen står padling, «71 grader nord»-aktige aktiviteter og livberging.

Livberging, ja. Ringsbu legger ikke skjul på at livet fortsatt kan oppleves som vandring i en dyp, mørk dal han må slepe seg opp av. I år gjennomfører Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet for første gang en spørreundersøkelse blant adopterte om hvilke hjelpebehov de har hatt i oppveksten. Ringsbu forteller at han gråt da han fylte ut skjemaet.

– Endelig er det noen som tar vår situasjon på alvor. Fram til 1986 kom adoptivbarn med fem års bytterett. Det er en side ved norsk historie som er ganske grusom. Mange adoptivbarn føler at de har blitt behandlet som varer, sier han.

Forholdet til adoptivforeldrene har blitt svært godt med årene.

LANG ERFARING: Det norske misjonselskaps leirsted i Mesnali i Ringsaker strekker seg utover et stort område. Stedet har vært arbeidsplassen til Thor Kristian Ringsbu helt siden han var i 20-årene.

Foto: Ingunn Aagedal Schinstad

Det er de som er mor og far. Begge er slått til ridder av Madagaskar for sitt arbeid på øya. Ringsbu sier han er svært stolt av begge.

– Og i ettertid ser jeg at jeg har fått all verdens kjærlighet, sier han.

På vei ut på det rundt hundre mål store området, hilser han på noen av de mange elevene som strømmer innover i gangen. Sjekker at alle ser ut til å ha det bra. Hilser på hun som står i kiosken. Ringsbu har jobbet her siden 1998, som vaktmester, som driftsleder og etter hvert daglig leder.

– Vi vil gi hver enkelt elev opplevelse av mening og mestring. At de skal huske at det skjedde noe bra da de var her. Rent hærverk kan vi ikke akseptere, men om det går et vindu ... Jeg skjønner

at ungdom sliter i dag, og at det som regel ligger noe bak hvis noe skjer, sier han.

En av oppgavene på leirskolen er ei hinderløype. Elevene danner lag og skal blant annet forsere et slags edderkoppspinn av tau der deltakerne på laget skal fylle alle hullene i nettet.

– I samtalen etterpå spør vi hvem var viktigst; den høyeste, den lave, den tynne eller den kraftige. Svaret er at lagene trengte alle deltakerne for å løse oppgaven. Elevene skal få troen på at hver og en er betydningsfull, sier han, og ser ut over den store eiendommen.

– Hvorfor flyttet du ikke tilbake til Madagaskar?

– Fordi jeg på en måte var ferdig med stedet, men jeg har øya med meg i hjertet og har kontakt med

venner der nede, sier Ringsbu.

– Har du funnet svar på hvem du er, da?

– Jeg tror det er et livslangt prosjekt. Jeg har jobbet med å bli synlig for meg selv og har slitt mye med å kjenne meg norsk og finne min plass her i Norge. Nesten sju år på Madagaskar har gitt meg et helt annet syn på mennesker og et større bilde av verden. På grunn av landegrensene er det forskjell på folk, men i hjertet er vi alle ganske like, og stort sett vil mennesker det beste for hverandre. Den spesielle oppveksten min har gitt meg en kompetanse jeg ikke kunne fått på noen høyskole.

Faren min sa en gang til meg at det kanskje er folk som har en sånn bakgrunn som min, som kan få folk til å åpne seg om sin sårbarhet. Jeg tror det er noe i det.